

I

Het was dan wel Pasen, maar het was bepaald geen lenteweer. Marcus Kilburton, van kostschool thuis voor wat optimistisch de voorjaarsvakantie werd genoemd, stak een sigaret op om het blazen van kringetjes te oefenen en tikte met zijn voet op de maat van de ruitenwissers van de Mini. Somber keek hij naar het troosteloze landschap van Kilburton Park dat geteisterd werd door felle regenvlagen. De vijver had de kleur van antraciet, de muren van het kasteel erachter waren nog donkerder. Zelfs de herten, die dicht opeengedrongen beschutting zochten onder de zwiepende kastanjabomen, zagen er terneergeslagen uit.

Hij was nog maar anderhalve dag thuis en zijn vader sprak al niet meer tegen hem. Andere mensen zouden hem ongetwijfeld klakkeloos benijden en aannemen dat hij, als erfgenaam van een grafelijke titel, een heerlijk leven had, zonder zorgen, met alles wat een zestienjarige jongen zich maar kon wensen.

Hmm, dacht Marcus, terwijl hij zijn ogen half dichtkneep tegen de sigarettenrook en zijn blik op een in de verte naderende figuur richtte. Degene die daar liep zou doornat worden. Het probleem met klakkeloos benijd worden als de jongen die alles had, was het feit dat de mensen gemakshalve de keerzijde van alles wat dat meebracht, maar vergaten. Bovendien waren ze verzot op verhalen over de tekortkomingen van zogeheten bevoorrechte families als de zijne en deden ze niets liever dan over hen roddelen.

Juist daarom had hij vanmorgen een hartig woordje met zijn vader willen spreken, om hem aan zijn verstand te brengen hoe erg hij zichzelf op het moment voor schut zette.

En dat had die daverende ruzie uitgelokt die voor een vliegende start van de vakantie had gezorgd. Zijn poging om de negende graaf van Kilburton te vertellen dat diens schijnbaar discrete verhouding in werkelijkheid alom bekend was en het onderwerp

van een heleboel schamper geroddel vormde, was beslist niet in goede aarde gevallen.

De eenzame figuur die door de regen ploeterde was nog maar een paar honderd meter van hem verwijderd en Marcus kon nu zien wie het was. Toen dat langzaam tot hem doordrong, vernauwden zijn ogen zich nog meer. Dat kon er nog net bij, dacht hij met een wrang glimlachje. Nog zo'n vermaledijde O'Driscoll ook.

Hij had natuurlijk nog nooit één woord met wie van hen dan ook gewisseld, maar hij kende ze maar al te goed. Iedereen kende hen. De O'Driscolls waren berucht, er werd net zo over hen geroddeld als over de Kilburtons, en ze waren net zo ordinair als ze kleurrijk waren.

Hij wist zelfs de naam van deze O'Driscoll, alleen al omdat die zo vreemd was. Petronella, zei hij geluidloos, en zijn mond vertrok van minachting over de belachelijke, zigeunerachtige klank van het woord. Petronella O'Driscoll, algemeen beschouwd als de intelligentste van de familie. Nou, als ze zo intelligent was, dacht Marcus, waarom droeg ze dan geen jas?

Hij had nog geen vastomlijnd plan in zijn hoofd toen hij de Mini in de versnelling zette en over de smalle weg in haar richting begon te rijden. Als het zo hard regende lag het – normaal gesproken – voor de hand dat men stopte en de voetgangers een lift aanbood.

Maar als die voetganger een O'Driscoll was, kreeg men de bijna onbedwingbare neiging om die in de vijver te duwen.

Nu hij haar dicht genoeg was genaderd om haar goed te kunnen zien, ontging het hem niet dat ze er toch al uitzag of ze net uit de vijver was gekropen. Het zwarte haar dat tot haar middel kwam, zat tegen haar hoofd geplakt alsof het erop geschilderd was. De donkere ogen keken opzettelijk langs hem heen. Haar wangen, felrood van de kou, hadden dezelfde kleur als de dunne sjaal om haar hals. Elk kledingstuk dat ze droeg – van de marineblauwe blazer en de goedkoop uitzierende witte blouse tot de korte, grijze plooirok en de marineblauwe maillot – was door en doornat.

Marcus had langzaam gereden, nog steeds niet wetend of hij zou stoppen. Het volgende ogenblik echter ontmoette de blik van het

meisje de zijne en haar mondhoeken gingen omhoog in een glimlach.

Nee, geen glimlach, maar een spotlachje. Een beetje neerbuigend. Het was, besefte hij, een plagerige erkenning van de band tussen hun beider families, samen met een zweempje triomf.

Hij trapte nijdig het gaspedaal in. Ze liep aan de rechterkant van de weg en ging opzij voor een grote, modderige plas. Als hij een tikje naar links zou gaan, zou hij eromheen rijden.

Maar waarom zou hij dat verdomme doen? Het park was per slot privé-eigendom, hield Marcus zichzelf voor. Ze bevond zich op verboden terrein, omdat dat een kortere weg naar huis was. Verdraaid nog toe, hoe durfde ze zo tegen hem te grijnzen?

Hij had moeten aanhoren hoe Crispin Petersen-Vane in de zitkamer van de zesdeklassers pesterig tegen hem had gezegd: ‘Zeg, Kilburton, wat hoor ik, naait jouw ouwe heer tegenwoordig een zigeunerin? Ze zeggen dat-ie behoorlijk over de brug moet komen voor-ie d’r mag pakken. Vertel ’s, zet ze hem de pin op de neus als-ie...?’

Hij had Petersen-Vane alle hoeken van de kamer laten zien. Het had maar een beetje geholpen. Een grote golf ijskoud, modderig water over Petronella O’Driscoll uitstorten zou hem daarentegen heel wat meer voldoening geven.

De steen die hard en dodelijk gericht werd gegooid, ketste nog geen twee seconden later tegen de motorkap van de Mini. Het klonk in elk geval als een steen. Vloekend, verbluft over het lef van dat kind, trapte Marcus woest op de rem, en de Mini kwam gierend, diagonaal, tot stilstand.

‘Jij hebt die steen op mijn auto gegooid,’ siste hij, zijn gezicht vertrokken van woede terwijl hij op het corpus delicti wees dat nu tussen hen op het pad lag. ‘Wat heeft dat goddorie te betekenen?’

Tot zijn nog grotere woede belandde hij, toen hij te haastig uit de auto kwam om de schade te bekijken, in de volgende plas. Het meisje lachte niet langer spottend, maar keek nog wel gemuseerd. Nu hij zo dicht bij haar stond, zag hij dat de regen haar wimpers in plukjes aan elkaar had geplakt.

‘Een vriendelijke daad belonen?’ Nell, die geen enkele moeite deed om de spottende klank uit haar stem te weren, nam op haar

beurt Marcus Kilburton op. Blond haar, dat op de aloude Clark Gable-manier in een lok op zijn voorhoofd viel. Perfect profiel. Opvallend groene ogen, rechte donkere wenkbrauwen en het soort bruine kleurtje dat je niet in Grimsby opdeed. Ziet er goed uit, dacht Nell onbewogen. Jammer dat het zo'n klier van een vent is.

Het deed haar geweldig veel goed te zien hoe nat hij werd. Dikke regendruppels maakten het verschoten blauw van zijn spijkerbroek een tint donkerder blauwgrijs, die goed bij de hemel paste.

'Kijk eens wat je met mijn auto hebt gedaan,' snauwde hij, met een beschuldigende vinger op de motorkap tikkend. Helaas was de steen niet zo groot geweest als hij had geklonken, en er was geen gat te zien, maar er zat wel een kras op de donkergroene lak. Een klein krasje weliswaar, maar toch...

'O hemel,' zei Nell plagend. 'Wat nu, is-ie total loss?'

Lelijk kreng. Uit wraak staarde Marcus demonstratief naar de ladder in haar marineblauwe maillot en naar de goedkope schoenen die ze droeg.

'Hoezo, denk je heus dat je me zou kunnen betalen als hij dat inderdaad was?' Hij boog zich voorover en liet zijn vingers over de beschadigde lak glijden, vastbesloten haar er niet zo genadig af te laten komen. 'Je krijgt in elk geval een rekening voor de reparatie.'

'O ja?' Ze haalde, kennelijk niet onder de indruk, haar schouders op. 'Die betaal ik niet.'

'Jij hebt de schade veroorzaakt.'

'Jij reed opzettelijk op me in.' Hoe langer hij buiten zijn auto stond te bekvechten, hoe natter hij werd. Nell, haar handen in de zij, had geen haast. 'Je hebt erom gevraagd. Ik kan me indenken waarom je me niet mag, maar dan is het nog behoorlijk ongemanierd om te proberen iemand te overrijden alleen omdat je erop tegen bent dat haar moeder iets met je vader heeft. Je mag wel oppassen,' vervolgde ze, terwijl ze haar natte haar uit haar gezicht schudde en haar tong langzaam over haar bovenlip liet glijden. Het was een eigenaardig aanmatigend gebaar. 'Bedenk eens hoe opgelaten je je zou voelen als ze zouden besluiten te gaan trouwen. Dan zou je niet zo hoog van de toren blazen,

hè? Dat zou je niet kunnen. Dan zouden we familie van elkaar zijn.'

Nu was het Marcus' beurt om spottend te glimlachen. Als dit malle kind werkelijk dacht dat een dergelijke gang van zaken ook maar in de verste verte mogelijk was, was ze nog dommer dan hij had gedacht.

'Ach hemel, het spijt me dat ik je hoop de bodem in moet slaan,' zei hij lijsig, 'maar er zijn bepaalde dingen die je toch echt zou moeten begrijpen. Mijn vader is van adel, zie je. Hij is, om precies te zijn, de negende graaf van Kilburton. Kilburton Castle is ons huis. Dit is allemaal van ons...' Zijn vluchtige armgebaar omvatte het park met de landerijen, dat ruim tweehonderdvijftig hectare besloeg. Het meisje, dat hem onafgebroken bleef aankijken, zei niets.

'Ons soort mensen trouwt gewoon nooit met jullie soort mensen,' besloot Marcus, die even zijn hoofd schudde om zijn woorden kracht bij te zetten, terwijl hij zichzelf in stilte gelukwenste omdat hij het zo goed onder woorden had gebracht. Hij had nog nooit eerder in zijn leven een doelbewust snobistische opmerking gemaakt, maar ze had hem tot het uiterste getergd. En voor een eerste poging was het, vond hij, lang niet slecht.

'Dat komt misschien,' antwoordde het meisje kalm, 'omdat ons soort mensen verstandiger is dan jullie.'

Het was een minderwaardig gesprek geweest, dacht Marcus later, een gesprek dat helemaal zijn stijl niet was. En wat had hij er eigenlijk bij gewonnen, behalve een nat pak en het onaangename gevoel dat hij het er nog slechter vanaf had kunnen brengen?

Ah, maar hij had wel iets anders. Toen hij later die middag, toen de regen was afgenomen, door het park terug was gereden, had hij vlak bij de hoofdingang de frambozenrode sjaal langs de kant van de weg zien liggen. Hij was zonder erbij na te denken gestopt en had de sjaal opgeraapt, die van dichtbij nog zigeunerachtiger bleek te zijn dan hij eerst had gedacht. Hij was van velours, afgezet met zijden franje, aan de randen versleten en bezet met donkerder rode kraaltjes en sterretjes, wat Marcus voor typisch zigeunerachtig hield.

Hij had geen idee wat hem ertoe bracht het ding te houden. Zijn

geweten stak hem misschien wel even, maar toch niet al te erg. Hij was verdorie beslist niet van plan de sjaal bij huize O'Driscoll af te gaan geven. Ze woonden in High Street. Hij vertikte het om de inwoners van Kilburton het plezier te gunnen hem bij zijn vaders verschrikkelijke maîtresse te zien aankloppen. Dan zouden ze pas echt iets hebben om over te gniffelen.

Uiteindelijk deed Marcus niets. Nadat hij de sjaal achter in het handschoenenkastje van de Mini had gestopt, zette hij het ding resoluut uit zijn gedachten en toen hij veertien dagen later weer naar kostschool ging, stalde hij de auto in een van de tot garage omgebouwde stallen achter het kasteel. Een van de grootste ergernissen van het zestien zijn was – behalve het opgescheept zitten met een aan gokken verslingerde vader en een onuitstaanbaar tienjarig zusje – het feit dat je alleen op privéterrein mocht autorijden. Wacht maar tot hij van de zomer zeventien zou zijn, dacht hij ongeduldig. Dan zou hij eindelijk eens echt plezier hebben. Dan zou Kilburton, met zijn verwaande, betweterige inwoners, alleen maar de stofwolk zien waarin hij wegreed.

Marcus Kilburton had de korte, pijnlijke confrontatie met dat arrogante kind van O'Driscoll misschien wel bijna helemaal uit zijn gedachten gebannen, maar Nell O'Driscoll had dat niet. Zij merkte tot haar grote ergernis dat ze elke dag wanneer ze door het park naar de halte van de schoolbus liep, hun ontmoeting in gedachten opnieuw beleefde. Ze wist niet eens waarom – er waren per slot van rekening veel leukere dingen om aan te denken – maar het gebeurde elke dag opnieuw, met zoveel variaties dat het eindresultaat praktisch niets meer met de oorspronkelijke gebeurtenis te maken had.

Beseffend dat ze fantaseerde en woedend op zichzelf omdat ze zo stom deed, vermande Nell zich en nam een andere weg. Door niet langer de korte weg door het park te nemen werd haar weg van huis naar de bushalte ruim een kilometer langer, maar ze behield in elk geval haar trots, vond ze. En gelukkig bleven de fantasieën zodra ze die list in praktijk bracht, weg.

‘Ik snap niet waarom jij je zo druk maakt met dat geleer.’ Trish O’Driscoll, vier jaar ouder dan Nell, kon er het nut niet van inzien. Zij had op haar negentiende alles wat ze ooit had begeerd: een spetter van een vriend, leuk baantje achter de bar van de Hen and Chicken, een baby op komst... en dat had ze allemaal zonder vervelende examens voor elkaar gekregen. Waarom Nell een verrukkelijke middag in de tuin wilde doorbrengen met haar neus in boeken waarvoor je al diploma’s moest hebben om de titel zelfs maar te kunnen begrijpen, was Trish een raadsel. Al dat geleer was slecht voor je ogen. Als Nell niet oppaste, zou ze nog een bril moeten dragen. En wie zou er dan nog naar haar omkijken?

‘Om te zorgen dat ik niet zo eindig als mijn zussen.’ Nell, niet in het minst uit het veld geslagen, tikte met haar balpen op een van de boeken. ‘Jij zou toch ook eens moeten proberen om iets te lezen. Hier staat zelfs een hoofdstuk in over anticonceptie.’

‘Daar zit ik niet op te wachten.’ Trish schurkte zich behaaglijk op haar kleedje en pakte haar glas limonade. ‘Ik wil een heleboel kinderen.’

‘En ik wil cum laude door mijn examens komen, hoewel het een wonder mag heten dat ik hier kans zie om te werken,’ mopperde Nell. ‘Moet je nou echt steeds die radio aanhebben?’

‘Zeur, zeur.’ Trish, die het allemaal al zo vaak had gehoord, dronk haar limonade op en verschoof de knellende bandjes van haar roze-met-witte bikinitopje. Ze had sinds haar elfde een gevulde boezem gehad, maar nu pulde die op waarlijk spectaculaire wijze uit de cups. ‘Wacht maar tot Ricky en ik ons eigen huis hebben. Je zal me nog wel missen als ik weg ben.’

‘Die rotmuziek zal ik in elk geval niet missen.’ Nell deed het boek waarin ze had zitten studeren met een klap dicht, rolde op haar zij en gooide een verfrommeld stuk schrijfpapier op de buik van haar zusje.

‘Au!’ loog Trish, terwijl ze de zongebruinde bobbel vastgreep en de prop papier teruggooide. ‘Dat zal ik mam vertellen.’

‘Kan niet. Ze is een halfuur geleden weggegaan.’ Nell scheurde

een pakje pinda's open, waarmee ze prachtig zou kunnen schieten. Maar ze had er te veel trek in om ze te verspillen en hield de punt van het zakje schuin tegen haar mond. 'Raad eens waar naartoe.'

Aangezien de relatie in die tijd al jaren aan de gang was, nam Trish niet eens de moeite om te antwoorden. Alleen de dorpelingen bleven de kwestie interessant vinden omdat ze geen andere smeugige dingen hadden om over te roddelen. Een van hen had, anoniem natuurlijk, een nefelicitatie in de rubriek familieberichten van de *Cotswold Gazette* geplaatst: Gefeliciteerd, Miriam en James, al vijf jaar samen en nog steeds een stel. Wie zei er dat het van korte duur zou zijn?

Nell was tot de conclusie gekomen dat de wereld in twee helften was verdeeld, degenen die aardig gevonden wilden worden en degenen die het geen bliksem kon schelen. Hetty Brewster, bij wie ze altijd ging babysitten, had zich geroepen gevoeld om nerveus te fluisteren: 'Wat een gemene rotstreek... je árme familie... wat afschuwelijk voor ze...'

Nells moeder daarentegen had het een reuzemop gevonden, ze had zich bij het lezen van de advertentie slap gelachen en was opgewekt een tegen-roddelcampagne begonnen. De graaf van Kilburton, had ze in de dorpswinkel laten doorschemeren, kookte van woede en had bedreigd de achterbakse lafbek die de advertentie had geplaatst, uit het dorp te laten zetten.

Miriam O'Driscoll, al vijfenveertig jaar het onderwerp van allerlei gesmiespel, genoot intens van al die aandacht.

'Ze moeten toch iets hebben om hun saaie levens op te fleuren, de arme zielen,' verklaarde ze, met een uitdrukking van goedmoedige verachting voor de kleingeestige dorpelingen die zo dol op roddels waren. 'Kun je je iets treurigers voorstellen dan altijd degene te zijn die de roddel vertelt en nooit degene over wie geroddeld wordt? Goeie hemel, zoiets ergs doe ik toch zeker niet. Die saaie ouwe teuten zijn gewoon jaloers, dat is alles,' besloot ze met een brede, zorgeloze glimlach, 'die zien groen van jaloezie omdat hij mij gekozen heeft.'

Miriam's vier kinderen hadden geen verdere geruststelling nodig. Wat hun betrof was er niets op hun luchthartige moeder aan te merken. Het simpele feit dat ze haar kinderen waren, betekende

dat ze gewend waren dat er over hen gekletst werd, en dat deed hun hoegenaamd niets.

Ze waren vrije mensen en ze konden doen wat ze wilden.

In het geval van Trish en Lottie, de twee oudste dochters, hield dat doen wat ze wilden voornamelijk in dat ze zich een geweldige naam verwierven en in sneltreinvaart buitenechtelijke kinderen ter wereld brachten. Derry, de enige jongen, pas tien jaar maar met het uiterlijk van een engel, nam zelden de moeite om naar school te gaan en werd er alom van verdacht het brein te zijn achter de grote tuinkaboutervlucht vorig jaar, toen de tuinkabouters van die arme Elsie Cutler de hele zomer van standplaats veranderden en opdoken in andermans tuinen, in bomen en zelfs op daken.

De vijftienjarige Petronella ging, in tegenstelling tot de drie anderen, tenminste naar school en scheen geen belangstelling te hebben voor de andere sekse, ofschoon men vond dat dat met haar exotisch uiterlijk en haar afkomst hooguit een kwestie van tijd kon zijn. Laat je niet inpakken door die stralende glimlach en die onmiskenbare intelligentie, fluisterde men. Want denk eens aan dat opvliegende karakter, aan de excentrieke kleren die ze soms droeg en aan die felle, onwankelbare loyaliteit aan haar moeder. Ze was tenslotte een O'Driscoll, nietwaar? Dat waren immers halve zigeuners. Dus wat wilde je dan nog? In de problemen raken zat hun in het bloed.

Trish, die verondersteld werd Miriam Stoppards *Handboek voor Zwangerschap en Bevalling* te lezen, dat een goed bedoelende maatschappelijk werkster haar had geleend, worstelde zich door een paar alinea's over de tweede fase van de bevalling voor ze het beduimelde boek liet vallen, haar volledige aandacht aan de popzender wijdde en met het verstand op nul ging liggen zonnen. Alles wat ze moest weten kon Lottie haar immers vertellen, dacht ze. Haar oudere zus mocht dan niet zo goed zijn in het opbouwen van langdurige relaties, ze kon geweldig goed kinderen krijgen. Ze had er al drie en ze was nog geen tweeëntwintig! Wat Lottie niet over verdoving en ademhaling en regelmatig komende weeën wist, was de moeite van het weten niet waard.

‘Weet je waar ik nou echt zin in zou hebben?’ vroeg ze boven het helse lawaai van de radio uit. ‘Een chocolademilkshake.’

Nell bleef kalm doorlezen. ‘Ik ook.’

‘Hè, wees jij ’s een engel.’ Trish hees zich op haar zij en keek Nell smekend aan. ‘Ik ben belust. En niemand maakt zulke lekkere milkshakes als jij. Alsjeblieft...?’

Nell, die toch al van plan was geweest een koel drankje voor zichzelf te gaan halen, zag haar kans. ‘Alleen als je belooft dat je de radio uitzet.’

Trish pruilde. ‘Voor hoe lang?’

‘Een uur.’

‘Maak je dan ook een boterham voor me?’

‘Anderhalf uur.’

Trish, die inmiddels genoeg van de muziek had, grinnikte en zei: ‘Afgesproken.’

Toen haar ogen na het helle zonlicht buiten aan het licht binnen gewend waren, bekeek Nell zichzelf aandachtig in de spiegel boven de schoorsteenmantel. Beslist bruiner, constateerde ze tevreden, terwijl ze de bandjes van haar banaangele bikini opzij trok om zich er nog eens van te vergewissen. Het was een prettig begin van het weekend.

In de blauw-met-witte keuken was het heerlijk koel. Zachtjes neuriënd, met haar warme benen tegen de deur van de ijskast, klopte ze vanille-ijs en chocoladesaus in een glazen kan door elkaar. Trish, nog maar zes maanden zwanger, had het toegestane gewicht voor de hele negen maanden al overschreden. En toch kon ze niet van de chocolademilkshakes afblijven. Nell deed er een heleboel ijsblokjes in om het mengsel wat te verdunnen en haar zusje een paar onnodige calorieën te besparen, maar ze glimlachte toen ze aan Trish’ vage uitleg van de bevalling dacht. De baby kon er niet uit, had ze Nell in alle ernst meegedeeld, als je niet dik genoeg was.

De keukenramen keken uit op High Street, die er verlaten uitzag. Iedereen genoot in zijn achtertuin van de zon. Terwijl Nell brood sneed hoorde ze het geluid van een enkele auto in de straat en ze keek op toen hij voorbijvlood.

Het enige dat in eerste instantie tot haar doordrong waren de kleuren, donkergroen en een veeg rood. Toen ze klaar was met

brood snijden, was het niet zozeer achterdocht als wel nieuwsgierigheid die haar naar het raam deed gaan.

De auto was met gierende remmen voor de dorpswinkel gestopt, en de chauffeur was al uitgestapt en de winkel binnengegaan. Dat het Marcus Kilburtons Mini was, zou Nell ijskoud hebben gelaten. Hij was het weekend thuis van school en wilde kennelijk pronken met het feit dat hij eindelijk zeventien was en twee dagen na zijn verjaardag zijn rijbewijs had gehaald. Als een gek over smalle landweggetjes scheuren en dieren de stuipen op het lijf jagen was iets, dacht Nell smalend, dat alle zeventienjarige jongens schenen te moeten doen om zich macho te voelen.

De flard rood daarentegen liet haar niet ijskoud. Ze had dagen naar die sjaal lopen zoeken. Nu ze hem als een trofee aan de antenne van de auto gebonden zag, voelde ze hoe haar vingers zich met iets als moordlust rond het handvat van het broodmes klemde.

Die rotzak... hoe dúrfde hij zoiets te doen, dacht ze woedend. Het leek wel of hij haar openlijk tartte. Maar erger was het feit dat – of dat nu tot hem doorgedrongen was of niet – die sjaal zo herkenbaar was, dat iedereen in het dorp die hem aan de antenne zag wapperen, onmiddellijk de verkeerde conclusie zou trekken. Zo moeder, zo dochter, zouden ze met boosaardig plezier kraaien. Wat kun je anders verwachten wanneer zoiets in de familie zit?

Nell was het huis al uit en halverwege de lege, stoffige straat voor ze zich zelfs maar realiseerde wat ze deed. Ze brandde haar blote voeten aan het plaveisel. Ze hield nog steeds het broodmes in haar hand geklemd. En ze was bepaald zeer schaars gekleed. Nell, die zich er niets van zou hebben aangetrokken als ze spiernaakt was geweest, verspilde geen tijd. Aangezien ze hem toch nooit meer zou dragen, sneed ze de sjaal met het broodmes doormidden en trok hem met een ruk van de antenne. De verleiding meteen een paar banden door te snijden was bijna onweerstaanbaar. Ze haalde diep adem, wist zich met haast bovenmenselijke kracht te beheersen, draaide zich om en liep weg.

Maar eenmaal weer thuis en nog steeds tintelend van de adrenaline, wist ze dat ze het daar niet bij mocht laten. Alleen die sjaal meenemen was niet genoeg geweest, bij lange na niet. Als

ze niet iets deed dat haar meer voldoening zou geven, zou ze waarschijnlijk ontploffen.

Minnie Hardwick, de eigenares van de dorpswinkel, was een weduwe van wie werd beweerd dat ze haar man letterlijk doodgepraat had. Klanten die ook maar probeerden te zeggen dat ze haast hadden, werden onmiddellijk getraakteerd op een van Minnies eindeloze: ‘O, praat me niet van haast, ik zeg van de week nog tegen me zoon, geen wonder dat z’n maagzweer opspeelt as tie niks anders doet as van hot naar haar vliegen en alles afkraken.’

Nell vermoedde dat ze nog minstens een minuut had voor Marcus met fatsoen weg kon komen, en dus keek ze om zich heen op zoek naar een inval en vond die op de ijskast.

Er was nog steeds niemand te zien. Terwijl ze haastig de enkele tientallen meters aflegde, zag ze nergens gordijntjes bewegen. De ramen van de Mini waren allemaal open om de luchtcirculatie zoveel mogelijk te bevorderen. Ze koos het achterraam aan de kant van de bestuurder, deed het melkpak open en goot een liter volle melk op de donkergroene vloerbedekking achter de chauffeursstoel. Het trok er vrijwel meteen in. Bij deze smoorhitte zou die melk binnen de kortste keren zuur worden. En tegen de avond, dacht Nell tevreden, zou de stank zo erg zijn dat zelfs flinke kerels ervan gingen kokhalzen.

Opgelucht en voldaan slenterde Nell terug naar huis, het lege melkpak tussen duim en wijsvinger heen en weer zwaaiend. Nu ze de laatste melk had opgemaakt – zij het voor een goed doel – moest ze zelf voor sluitingstijd ook nog even naar de winkel. En ze verheugde zich er nu al op dat Minnie Hardwick, met een kleur van trots, ongetwijfeld zou pochen dat Marcus Kilburton er die middag was geweest. Ze kon het al bijna horen: ‘... nou, zeg, wat een enige jongen, zo aardig en vriendelijk en zó knap...’

‘Hoe lang duurt het in vredesnaam voor jij een boterham hebt gemaakt?’ Trish kwam de keuken binnengesloft en keek onthutst naar de droge sneetjes brood. ‘Je bent nog niet eens begonnen,’ mopperde ze. ‘Waar sta je eigenlijk naar te kijken?’

‘O, verdorie,’ kreunde Nell. Ze had het niet kunnen laten om naar buiten te kijken, maar wilde nu dat ze het niet had gedaan.